

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

Julij in avgust ■ 2021

Samo danes...

*L*eta 2018 sem se po treh letih življenja v klavzurni samostanski skupnosti vrnila v »zunanji« svet. Moja sestra je govorila o želji, da gre na camino (Jakobova pot v Santiago de Compostela). Takoj me je pritegnilo, saj sem se spomnila potopisnega pričevanja prijateljice, ki me je pred leti navdušilo. Ker pa sem se prvih nekaj mesecev po prihodu iz samostana počutila kot novorojenček, me je bilo strah že misli na nakup karte in letališče. V mesecu dni pa se je v meni nekaj premaknilo. Nekega dne je bil preprosto pravi trenutek in spoznala sem, da grem na camino, pa če gre moja sestra zraven ali ne. Še več, navdala me je želja, da grem sama. Kot se je pokazalo, je vsaka izbrala svojo pot, jaz *Camino del Norte*, ona *Camino Frances*. Kupili sva letalski karti iz Benetk do francoskega Bayona, nazaj pa iz Santiaga do Benetk. Načrt za potovanje sem odložila do zadnjega tedna pred odhodom, ko sem na Youtubu pogledala nekaj posnetkov o tem, kaj vzeti s seboj in kako pripraviti nahrbtnik. Vsakozi sem živela v prepričanju, da mi ni treba skrbeti, da se bom z

vsem soočala sproti.

Camino del Norte v kombinaciji s *Camino Primitivo* je ena najdaljših romarskih poti in tudi ena najlepših. Dolga je okrog 850 kilometrov. Vodi ob morju, nato pa zavije v notranjost proti Oviedu in se zadnjih 100 kilometrov priključi *Caminu Frances*. Že prvi dan sem doživela preizkušnjo, ki pa je sploh nisem dojela kot oviro, čeprav so me posledice spremljale naslednje tri tedne. Obute sem imela popolnoma nove športne čevlje, ki so mi bili ravno prav. Prva dva dni je lilo kot iz škaфа in na petah so se mi naredili žulji, zaradi katerih sem v naslednjih dneh in tednih včasih komaj hodila, a da bi odnehala, mi še na misel ni prišlo. Pogosto sem hodila bosa ali v gumijastih športnih sandalah. Prvi nauk camina je bil, da je o težavah zelo dobro pripovedovati sopotnikom, kajti med njimi je bilo veliko izkušenih, ki so mi pokazali, kako se ravna z žulji, da ne pride do okužbe. Presenečena sem bila nad skrbnostjo in ljubeznivostjo vseh moških popotnikov, ki so ženskam izkazovali nežnost in dobroto, kakršne nisem doživela še nikjer.

S čudenjem in hvaležnostjo sem premišljevala svetopisemski odlomek, ko Jezus pride v hišo kot gost in omeni, da mu gostitelj ni ponudil možnosti, da si umije noge. Zdaj sem s svojim telesom doživela, kako zelo konkreten je bil Jezus, kajti ni boljšega zdravila in osvežitve za celotno telo, kot ko si človek po več urah hoje umije stopala. Vsakokrat sem se počutila kot prerojena.

Med potjo sem bila včasih zelo utrujena, včasih tudi lačna, zaspana, osamljena, pogosto pa sem med pogovorom pozabila na vse bolečine, na dolgo pot pred sabo, na utrujenost. Spoznala sem, da je čudovito hoditi v dvoje ali v skupini, a prav tako so

potrebni dnevi samote. Takrat sem si pogosto prepevala pesem: »Samo danes živel bom ta dan, samo danes, ker dan mi je dan ... Samo danes bom živel srečno že na tem svetu, kasneje pa večno ...« Besedilo in melodija sta me znova in znova poživljala, da sem z nasmehom in radostjo hodila in se Bogu zahvaljevala za to presežno izkušnjo sozvočja telesa in duha. Premišljevala sem, kako je Jezus z učenci raje pešal, kot pa da bi uporabljal osle in vozove kot drugi v tistem času. Opazila sem, da je hoja najbolj naraven ritem gibanja in omogoča pravo hitrost za opazovanje in procesiranje v možganih.

Po treh tednih hoje se je moje telo tako spremenilo, da sem bila osupla nad tem, kako sem ustvarjena, česa je zmožno telo, ki mi je podarjeno. Kot da je moje telo prvič zaživel, kot da je začelo govoriti in me je samo od sebe spodbujalo, da se lahko zanesem nanj. Doživljala sem, da je v mojem telesu moč, ki je nič ne more ustaviti in zmore vse, če se odloči in zraven povabi Svetega Duha. Da je bil Bog sam tisti, ki me je spodbujal, naj si upam tvegati, ki se je z menoj radostil in skoraj vriskal od veselja, kadarkoli sem poslušala navdih in izbrala manj zanesljivo pot, kajti takrat sem se vsakokrat obrnila k Njemu z zaupanjem, da bo vse v redu. In je tudi bilo. Takrat sem spoznala, da Bog ljubi moje odločitve, četudi so v očeh sveta nore, kajti le če se odpravim na pot, sem bolj odprta za nova spoznanja in nove izkušnje druženja z Njim. Vsaj trikrat sem doživela, da se je v odločilnih sekundah (!) pojavil človek, ki me je usmeril na pravo pot. Te izkušnje so mi vedno prebudile misel na angela varuha in me navdale s toplino in hvaležnostjo.

Na koncu sem v 40 dneh namesto 850 kilometrov prehodila nekaj čez 1000 kilometrov, saj mi je hoja postala najljubše opravilo. Nisem vedela, čemu sem pravzaprav

šla na camino, sledila sem le notranjemu vzgibu. Postala sem polna moči, čustvene, telesne in duhovne, z menoj se niso mogli kosati niti mnogi moški. Vendar so se mi v srce vtisnile besede prijazne Španke, ki je pod drevesom v gozdu že navsezgodaj ponujala kavo in okrepčilo: »Ne pride prej tista, ki gre hitreje, temveč tista, ki ve, kam gre.« Spraševala sem se, kam grem. Odgovora na tistem caminu nisem dobila.

Ob zapisovanju te svoje izkušnje sem našla odgovor. Grem Domov. V Središče, kjer biva Bog. Camino je najčudovitejša priložnost, da ob hoji po zemlji hodim v svojo notranjost. Za vstop v notranjost pa moram vedno znova zapustiti varno cono in se s telesom, ne le z umom, podati v neznano z zavedanjem, da je Bog z mano in hoče, da delam velike in srčne stvari. Da ni nobene napačne poti, kadar zraven povabim Njega, kajti On vse obrne v dobro izkušnjo. Doživljam, kako me Bog sam spodbuja, naj se opogumim, si vzamem odmor in preprosto sledim rumeni puščici. Letos je sveto Jakobovo leto in srčno si želim prehoditi vsaj del te starodavne romarske poti, tokrat z namenom.

Brigita Kotar

Camino - pot odpiranja Bogu

*P*red nekaj dnevi me je popolni neznanec nenadoma vprašal: »A poznaš camino?« Tako sem imela priložnost spregovoriti o svoji izkušnji uro zatem, ko sem bila naprošena, da napišem ta članek. Res zanimivo! In že sem imela osnovne ideje za tole pisanje. Ravno takšne stvari se pogosto zgodijo na tej poti, namreč da razumeš, da si skrivnostno voden. Da so ljudje, ki jih srečaš na poti, ravno tisti, s katerimi se ti je namenjeno srečati, in da eno znamenje pokaže smer poti in ta te spet pelje nekam drugam. Moja prva izkušnja camina je bila, ko sem se smela zgolj za štiri dni priključiti prijateljem na koncu njihove poti. Dospela sem do Santiaga, vendar me ni očaral. Niti nisem želela, da me očara, kajti cilj je pravzaprav vsak dan, vsak korak. Cilj je pot. Kakšna neizmerna lepota je bila zjutraj vstati vsak dan pri drugih gostiteljih in se znova odpraviti na pot! Koraki, ki te vodijo samo naprej! Pot je označena z rumenimi puščicami In ko se jim predaš – to se običajno zgodi

tretji dan – jih zaznavaš že podzvestno in jim slepo slediš. Tako sem tudi sama razum osvobodila težnje po nadziranju svoje poti in dovolila, da koraki ustvarijo vzdušje hoje v lastno globino.

Na začetku se srce začne odpirati, ko sprejemam lepoto narave. Srkam jo. Zatem koraki, ki jih puščam za sabo, zahtevajo, da za sabo pustim dogodke iz preteklosti. To se ne zgodi takoj, pa nič ne de. Zagotovo pride dan, ko začutim, da sem pripravljena sprejeti novost tega trenutka, pride tudi dan, ko sem pripravljena sprejeti novost prihodnosti in jo v duhu zreti, kakor zrem na pot, ki se vije

pred mano.

Prehodila sem že nekaj krajših delov camina, tako v tujini kot v Sloveniji. Camino se pravzaprav začanja, ko zakleneš vrata svojega stanovanja in se odpraviš na pot. Mene so na poti neskončno nagovorile situacije, ki sem jih poimenovala kar Božja previdnost. To so bile situacije, ko sem npr. po ne vem kakšnem ključu ujela zadnje prenočišče na poti ali pa naletela na spovednika, ki je govoril celo meni razumljiv jezik – kar ni bilo

ravno pogosto na poti tistega leta – in še veliko drugih presenečenj.

Ker so dnevi čez leto običajno zasičeni z dogodki in odnosi, je camino zame način, da lahko Boga bolj spustim v svoje življenje. Vsaj za nekaj časa znova več Boga! Ujetost v urnik in zahteve vsakdana me pretkano speljejo na to, da želim sama urediti pot svojega življenja, na caminu pa lahko zaupam in dam priložnost Gospodu.

Joži Bukovšek

Novi kaplan Peter Stele

*J*me mi je Peter Stele, prihajam iz župnije Komenda. Rodil sem se 5. 7. 1989 v Kranju, in sicer očetu Janezu in materi Mariji. Odraščal sem v delavsko-kmečki družini, še s tremi sestrami in enim bratom, po starosti sem najmlajši. Od ranega otroštva, odkar se zavedam, me je misel na duhovništvo navdajala z veseljem, že kot otrok sem »maševal« pri teti Angeli, pri kateri sem se pazil in preživel lepo in brezskrbno otroštvo. Prvi stik z oltarjem je bilo ministriranje, ki sem ga rad in vestno opravljal v osnovni in srednji šoli vse do vstopa v bogoslovje leta 2011.

Potem so sledila lepa, včasih naporena in za mojo osebnostno duhovno in intelektualno širino in rast pomembna študijska leta. To, kar sem prejel od izvrstnih predavateljev, mi pride zelo prav, predvsem pa sem jim hvaležen, da nad menoj niso obupali. Osebnostno in duhovniško so me oblikovali različni duhovniki, predvsem župnik iz domače župnije iz mojega otroštva in njegov naslednik, ki ga rad imenujem moj duhovni oče, saj je to bil oziroma še vedno ostaja. Ob njem sem zrasel in oblikoval svojo duhovniško identiteto. Diakonsko službo sem opravljal

v vaši dekaniji, v župniji Ljubljana Črnuče. Leta 2018 sem na praznik svetih apostolov Petra in Pavla po polaganju rok nadškofa metropolita Stanislava Zoreta prejel mašniško posvečenje. Moje prvo kaplansko mesto je bilo v župniji Grosuplje, ki mi je prineslo tri leta raznolikega pastoralnega dela, v katerem sem začutil lepoto in globino duhovniškega poklica, pa tudi njegove križe in bolečino. Tamkajšnjim faranom in obema župnikoma, Janezu Šketu in Martinu Golobu, sem hvaležen za vse doživeto in prejeto. Vedno jih bom nosil v srcu, ker so se mi vanj zapisali z zlatimi črkami.

S 1. avgustom med vami začnjam novo poglavje duhovniškega zorenja in delovanja. Nov list obračam v globoki hvaležnosti, da ste me pripravljeni sprejeti. Med vami želim uresničiti Božjo voljo za vaš duhovni napredek in osebno srečo. Med vami želim postati

zgled usmiljenega Očeta, služabnika usmiljenja v zakramentu sprave in duhovnika, ki se trudi oziroma dovoli, da ga Gospod preoblikuje po svojem usmiljenem Srcu. Prihajam na Žale, ki je ena sama Božja njiva počitka, kjer pokojni po Gospodovi obljubi čakajo veličastnega vstajenja. Posebej zato želim med vami postajati vedno popolnejša priča Gospodovega vstajenja in veselja, ki ga Gospod naklanja njim, ki v njem umirajo temu življenju, da bi jih on sam prebudil v slavo Življenja, ki ne pozna zatona. Ali kot pravi rimski pesnik: »Smrt se nam vsak dan smehlja, lahko ji samo vrnemo smehljaj.« Storimo to in smrti vrnimo vstajenjski smehljaj vere, upanja in medsebojne ljubezni. Gospod pa naj nas vse ohrani in varuje, podeli obilen blagoslov svoji Cerkvi ter nam vsem, ki se trudimo, da mu ostajamo zvesti do konca.

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljubljana-sveti-kriz@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: Špela Gale in splet

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00

Tomačevo: 8.00

DELAVNIKI: 19.00

SOBOTE: 19.00

SPOVEDOVANJE

NEDELJE: 7.30–7.50 in 9.30–9.50

DELAVNIKI: 18.30–18.50

SOBOTE: 18.30–18.50

Pričakujemo ...

PETEK, 2. JULIJ

- prvi petek, obhajanje bolnikov in ostarelih

PONEDELJEK, 5. JULIJ

- sveta Ciril in Metod, slovesni praznik

NEDELJA, 11. JULIJ

- slovo kaplana Aljaža ob 8.00 in 10.00 na Žalah

TOREK, 20. JULIJ

- sveta Marjeta Antiohijska, sveta maša ob 18.00 v Tomačevem

NEDELJA, 25. JULIJ

- Krištofova nedelja - po svetih mašah sledi blagoslov vozil
- v Tomačevem žegnanjska nedelja ob 8.00

NEDELJA, 1. AVGUST

- sprejem novega kaplana Petra Steleta ob 8.00 in 10.00 na Žalah

PETEK, 6. AVGUST

- prvi petek, obhajanje bolnikov in ostarelih

NEDELJA, 15. AVGUST

- MARIJINO VNEBOVZETJE, slovesni praznik; svete maše ob 8.00 in 10.00, v Tomačevem ob 8.00

**PONEDELJEK – PETEK
23. – 27. AVGUST**

- oratorij za otroke na temo blaženega Carla Acutisa

**PONEDELJEK – PETEK
30. AVGUST – 3. SEPTEMBER**

- vpis k verouku: vsak dan od 17.00 do 18.00 na župnijskem dvorišču

PONEDELJEK, 6. SEPTEMBER

- začetek verouka

**Sprejem v župnijski pisarni
(julij in avgust)**

- Ponedeljek, torek, četrtek in petek od 17.00 do 17.45

*Hudič bi rad omejil vaše molitve,
ker ve, da bodo vaše molitve omejile njega.*